

Zdaj, ko prišel je čas, da oddolžiš
 se za plamene mojih darovanj,
 ki tebi so goreli noč in dan —,
 zdaj ko prišel je čas, da izpustiš

na vrt moj grlice, da podariš
 čebele mi za čakajoči panj
 in z jabolki obdaš me kot sred sanj —,
 zdaj, svet v predsmrtnih gibih, me dušiš.

Čuvarji neranljivih pokrajín!
 Kakor pozabljeni molče strmite
 v ogone zrele. Vrči žgočih vin
 vam ob nogah stoje. Halje umite
 se tiho gibljejo v vetru davnin,
 ki veje nem. Odprite mi, odprite!

JOŽA VOVK

SLOVO

Kaj hočete od mene, dnevi blede?
 Kaj vrata mi odpirate, strasti domovi?
 Kaj vame zevate s praznino, oj grobovi?
 Kaj hočete, strahovi mrkogledi?

Predolgo smo bilí si dobri bratje,
 napivali smo dušam s sladkim strupom,
 pokrivali smo rane z lažnim upom,
 opili smo se kot brezskrbni svatje.

Zdaj stopil bom čez gluhi prag samote,
 nekje je tudi zame miren dom,
 nekje je postelj čudežne toplote.
 S spominom vašim bridke rane celil bom,
 in stene bo prediral samo božji glas,
 prijatelja si bova — duša le in jaz.